

Szerelmes idők

*Beleszerettem egy késbe.
(Most három késsel
felváltva eszem.) Sokáig
dugdostam előled, míg
bevallottam, miként a
rossz jegyeket anyámnak,
lesve a kedvező pillanatot.
De belezúgtam egy válltáskába
is! Dániából jött egyenest.*

*A kést a táskába teszem
a vizeletminta, a leletek,
a szemüveg, a pénztárca,
fél liter fűzike tea, a kulcsok,
a reggelim és egy róka gomba-
sárga folyóirat mellé, amit
a vonaton olvasok majd,
mikor a fővárosba megyek.*

*A fűtőház elbontott barakkjánál,
ahol anyám dolgozott, felgyorsul
a vonat, mint a felejtés,
utazósebességre kapcsol.
Három hónap múlva kontroll.
Addig nemigen van miért
a vállamra venni,
csak a szobában járkálok veled,
mutogatom a tükörnek: üres.*

Megtérülő befektetés

Üzemeltetünk egy madáretetőt.
Tulajdonosok vagyunk,
ágszerűen érezett felelősséggel,
mert vita tárgya – se túl későn,
se korán – kihelyezni a kőrifára.
Mikor a cinkék csoportokban
tűnnek fel a gesztenyesor sárga
zuzmóval bevont ágain
s az orgonabokrok alján,
akkor már nincs haladék.
Mert cinkeetetőről van szó,
lármás rigó, rozsdafarkú, esetlen
harkály az éhkoppot nyeli,
csak a cinkék olyan bátrak,
hogy bemerészkednek a lopótök
belsejébe. Koppán a körmük a
lakkozott héjon, ahogy rárópülnek
a kör alakú ablakok peremére,
s hogy legyen miért emeletről
emeletre alászállniuk, mi
szerezzük be a napraforgómagot.
És csak azt. Semmi előkelősködés.
Nem kényeztetjük őket mindenféle
színes magvakkal, rosszul is járnánk,
mert az etető öreg, mint mi vagyunk,
repedezik, hárttyavékony az alja. Bár
a napraforgó is drága, ráadásul rossz
helyen veszem, pedig világosan
megmondtad, hogy a gazdaboltban fele
annyiba kerül, de miért is figyelnék rád?
Majd, ha egy kofa mondaná! Felfújjuk
begyűnk. Veszekednek a cinkék is,
villámló légipárbajok, aztán a vesztes
visszavonul egy közeli ágra – gubbasztó
hangjegy a megunhatatlan dalban –,
majd helyrebillen az egyensúly,
bár kicsit még hintál, kileng az etető.